

Rozmluvy o životě 4

Michail Veličko

kandidát ekonomických věd.

Video s českými titulky: [ZDE](#)

OBSAH: Řídící procesy psychiky | Vnímání a chápání světa | Slova a obrazy | Kaleidoskop a mozaika | Hmat | JÁ | Bůh RA | Jazyk a obrazy | Hlavní funkce jazyka | Trojjednota | Míra | Co judaismus tají | Emoce | Naladění emocionálně smyslového stavu | Mrak na duši | Biopole orgánů | Láska

M.V.: Minule jsme hovořili o struktuře psychiky, odhalili jsme čtyři základní typy struktury psychiky a jeden doplňkový, který lidé vytvořili sami tím, že si do organismu zavádějí různé druhy psychotropních látek, pod jejichž vlivem se mění jejich vnímání světa a fyziologie jejich vyšší nervové činnosti, čímž dochází ke změně fungování celé psychiky. Tento typ struktury psychiky v převážné většině případů k ničemu dobrému nevede, neboť nastavení biopolí organismu se v této variantě liší od toho genetický zadaného. Tento typ je tedy možné charakterizovat jako nepřirozený. Bohužel musíme konstatovat, že lidé trvají na tom, že je to v podstatě normální. Normální v tom smyslu, že statistická norma vypovídá, že lidé tento stav považují za normální.

Zajímavé je však něco jiného. Jednou v televizi běžel nějaký pořad na téma jak pít kulturně. Několikrát se tam mluvilo o tom, že zpít se až do ztráty vědomí, to je pochopitelné... Cílem je dostat se do stavu blaženosti, a vzdálit se objektivní realitě jako takové. A proč by vůbec mělo být pití alkoholu kulturní? Odpověď na tuto otázku nenásledovala, i když v tom pořadu si ji zadávali nejednou. To bylo v krátkosti k minulému povídání a teď budeme pokračovat dále.

Řídící procesy psychiky

Pokud budeme psychiku posuzovat jako informační algoritmický systém, tak vlastně psychika řeší jakési řídicí úkoly a my bychom tedy měli mít jasnou představu o tom, co se obecně pod tímto řízením rozumí, a jak ho můžeme chápat v kontextu těch nebo jiných technických, sociálních a přírodních procesů. Jak jsou ty řídicí procesy organizovány, a jak se dostat k těm již existujícím procesům řízení. V procesech řízení zdaleka ne poslední roli hraje předvídání toho, co se stane s objektem řízení pod vlivem vnějšího prostředí, vnitřních změn objektu a pod vlivem samotného řídicího procesu. Dokonce, i v případě, že si nejsme vědomi toho, že psychika nějakým způsobem řeší úkol předvídání, tak ho nicméně opravdu řeší. Je důležité si uvědomit, že hlavním úkolem vnímání a chápání světa je provádět mnohovariantního modelování průběhu událostí takovou rychlostí, která předstihne průběh samotných událostí, aby bylo možné z toho množství variant vybrat tu jedinou, která se bude realizovat, nebo vybrat takový soubor vzájemně vložených variant, který bude umožňovat přechod od jedné varianty ke druhé, pokud se nějaká z vybraných variant v důsledku různých příčin ukáže být nerealizovatelnou.

Vnímání a chápání světa

Proto se tedy musíme ptát: Co je to vnímání světa? Co je to chápání světa? Jaké existují jejich možné varianty a která z těchto variant má pro nás přednost z úhlu pohledu její efektivity jako nástroje pro řešení úkolu předvídání.

Ve své podstatě psychologie i filozofie ve své historické podobě, tak jak je dnes známe, vznikaly dříve, než bylo v oborech aplikované vědy zjištěno, že informace je objektivní

kategorií existence všehomíra. Stejně objektivní jako materie, ze které je všehomír nějakým způsobem zformován. Proto není filozofický a psychologický jazyk v těch případech, kdy se mluví o vnímání a chápání světa stroze pojmově definován a to, o čem se mluví, není vždy možné jednoznačně spojit s tím, co se děje v psychice každého z nás. Nicméně v psychice každého z nás přesto chápání světa existuje a existuje i vnímání světa, neboť jsou určitým způsobem vzájemně propojeny. Jsou propojeny takovým způsobem, že chápání světa není možné bez existence nějakého jazyka. Jazyka, artikulované řeči, kterou hovoříme, nebo nějakého jazyka vyjádřeného v symbolech. A vnímání světa je možné bez jazyků takového druhu, protože v podstatě představuje informační duplikát světa, který se nějakým způsobem formuje v psychice člověka a nese ho materiální nosič, kterým je náš organizmus.

Slova a obrazy

Existuje taková věta („Глокая куздра штеко будланула бокра и курдячит бокрѣнка“), ve které jsou použity gramaticky významné části slov poskládané z nesmyslných zvuků, a přesto se dá určit hrubý smysl věty, např. vyčlenit slovo ženského a mužského rodu, sloveso apod. Tuto větu připisují sovětskému lingvistovi, akademikovi Ščerbe, který ji předkládal svým studentům vždy na své první přednášce. Studenti z ní byli tak říkajíc na větvi, ale on se přesto domáhal, aby mu sdělili její smysl. Studenti se tedy pokoušeli o její rozbor slovo po slově a vyjadřovali své návrhy na to, co které může znamenat. Je to popsáno v Uspenského knize „Slovo o slovech“. Je to zajímavé vyprávění, takže až budete mít čas, tak si ji přečtete. V čem spočívá problém v pochopení této věty? Slovo existuje, ale nedá se s ním spojit žádný obraz. Všechny problémy chápání jsou spojeny s tím, že buď možné je, nebo není, přiřadit k určitým slovům nějaké obrazy. Je proto možné definovat, že pojem je vzájemná jednoznačná shoda slov toho či jiného jazyka a obrazů v psychice člověka, které byly zformovány jeho vnitřním světem. Tyto obrazy mohou být nějakými odrazy objektivní reality a mohou to také být plody jeho vlastní představivosti. Nicméně pojem v každém případě znamená vzájemnou jednoznačnou shodu slov nějakého jazyka a obrazu vnitřního světa.

Pokud odstraníme jazyk, tak co zbyde? Zbydou pouze obrazy. Celý soubor pojmů a vzájemných vazeb mezi nimi, které existují v psychice člověka, je možné nazvat chápáním světa. A celý soubor obrazů, se kterým se pojí pojmy tvořící naše chápání světa je možné nazvat vnímáním světa. Takto jsme to přijali v Koncepci sociální bezpečnosti. A dále vznikají další otázky. Jaké může být vnímání světa, se kterým se prostřednictvím slovní zásoby pojí chápání světa? Proč vlastně vůbec potřebujeme jazyk, pokud existuje vnímání světa a nějakou cestou je možné ho předat?

Realita je taková, že vnímání světa a jazyk jsou vzájemně propojeny prostřednictvím morálky. Jedním z jasných příkladů na toto téma je film Leni Riefenstahl o sjezdu nacistické strany, který se konal v roce 1934. Leni Riefenstahl je považována za génia kinematografie dvacátého století. Film „Olympiáda“, který natočila o berlínské olympiádě, mnozí považují za jeden z nejlepších filmů všech dob a národů o sportu. Když ho točila, tak byly naexponovány kilometry filmu, všechno to prohlédla a sestříhala. Poprvé zde byly použity nové způsoby natáčení a montáže, které se potom staly pro sportovní filmovou dokumentaristiku klasikou. Tak to prostě vyšlo, že Leni Riefenstahl žila ve Třetí říši kde pracovala a kde natočila film, který dostal název „Triumf vůle“. Tento film v mnohých zemích zakázali promítat, neboť je považován za propagandu nacismu a mnozí činitelé nacistického Německa byli ve třicátých letech přesvědčeni, že svým filmem Leni Riefenstahl udělala pro rozšíření nacismu daleko více, než kterýkoliv jiný propagandista hitlerovské strany.

A teď se tedy pojdte na ten samý film, na to samé pořadí scén podívat z jiných morálně etických pozic. Pokud ho nenazveme „Triumf vůle“, ale „Apoteóza podřízenosti“, pak všechno zapadne na svá místa. Pořadí jednotlivých scén zůstane stejné a film se stane jasně antifašistickým filmem. Zdálo by se, že se nic nezměnilo, vždyť scény zůstaly stejné.

Kaleidoskop a mozaika

Jaké tedy mohou být typy vnímání a chápání světa?

Existuje taková dětská hračka – kaleidoskop. Kaleidoskop vlastně tvoří hranol, jehož vnitřní povrch je zrcadlový, tvořený obvykle třemi hranami. Hranol se jedním koncem opírá o uzavřený plochý prostor, ve kterém jsou různobarevná sklička. Jedna strana této plochy se dotýká čelní strany hranolu a druhá je zakryta matným sklem, a druhý konec hranolu je nasměrován ke kukátku, kterým se lidé dívají. Pokud se kaleidoskop otáčí, sklička vytvářejí různé vzory a vnitřní zrcadlo hranolu je několikanásobně kopíruje, takže celkově vzniká velmi zajímavý obrázek. Kaleidoskop je charakteristický tím, že jeho prvky nejsou mezi sebou vzájemně spojeny.

A na druhé straně existuje metoda výtvarného umění, která se nazývá mozaika, nebo vitráž. Ta se přece také skládá z prvků, které jsou, zdálo by se, každý sám za sebe, roztržštěné, nicméně jsou vzájemně propojeny a vytvářejí jednotný obraz. Tento obraz, pokud se jedná o styl výtvarného umění, tak nebo jinak souvisí s tematikou výtvarného umění a objektivní realitou. Všechny prvky mozaiky jsou charakteristické tím, že každý z nich se musí nacházet na svém místě. Tato jeho poloha je podmíněna i ostatními prvky mozaiky, celkovým obrazem, kterého je součástí, a jeho vlastní rolí v tom obraze. Pokud z mozaiky vyjmeme jeden z jejích prvků, tak ji poškodíme. A pokud jsme nedosáhli potřebné rozlišovací schopnosti mozaiky, tj. její podrobnosti, můžeme některý z fragmentů odstranit a nahradit ho jiným podrobnějším fragmentem.

Tyto obrazy – kaleidoskop a mozaika, nám poskytují představu o tom, jakými dvěma mezními typy mohou být lidské vnímání a chápání světa.

— Buď je vše vzájemně propojeno, a potom to bude mozaikové vnímání, chápání světa,
— nebo je to kaleidoskop, který může obsahovat mnoho zajímavých skutečností a drobností, avšak roztržštěných, neboť ty vazby mezi nimi jsou vytvářeny jiným způsobem, vznikají více méně náhodným způsobem v tom smyslu, že jsou tam realizovány nějaké statistické zákonitosti, ale nejsou to ty objektivní vzájemné souvislosti, které existují v reálném světě. Jsou to statistické zákonitosti neobjektivního světa, statistické zákonitosti reakce psychiky, která si nese toto kaleidoskopické vnímání světa na objektivní svět. Tj. tyto souvislosti jsou diktovány tím, jak náhodně psychika vnímá objektivní svět, a jsou proto nepředvídatelné.

Vzhledem k tomu, že se svět mění a mění se souvislosti, tak se nepřetržitě mění i vnímání a chápání světa. Kaleidoskopické vnímání světa, ve kterém je vše roztržštěné je velmi špatným modelem proto, aby bylo možné modelovat průběh událostí ve světě rychlostí předcházející jejich reálnému průběhu, a následně tedy není možné vybrat si varianty chování.

Druhou variantou vnímání a chápání světa je mozaikové vnímání a chápání světa, u kterého je vše vzájemně propojeno, a pokud to není dostatečně podrobně rozčleněno, a tak když se objeví soubor nějakých nových pojmů, nových elementů vnímání světa, vzniknou mezi nimi a dříve existujícím systémem nové vzájemné vazby. Avšak i mozaikové vnímání světa může být rozčleněno dále na dvě různé varianty:

1. formování mozaiky probíhá ve směru od jednotlivosti k celku.

2. formování mozaiky, její rozvoj a podrobnější členění probíhá ve směru od celku k jednotlivosti.

Řekli byste si, jaký je tedy vlastně rozdíl mezi těmito dvěma mozaikami? Rozdíl je přibližně takový, jako když si objednáte nějakou stavebnici a přijde vám krabice plná jakýchsi dílků a návod na složení tam není. Nemáte představu o celkovém vzhledu výrobku. Dílů je příliš mnoho a v absolutní většině případů nedokážete na první pokus bezchybně sestavit stavebnici tak, jak by měla vypadat, protože někde nedodržíte správný postup. Pokud však máte celkovou představu o tom, co by mělo být na výstupu, tak tento technologický proces sestavování nějakého celku z velkého množství dílů nejspíše realizovat dokážete.

Z toho vyplývá, že pokud proces formování (obrazu) mozaiky, její rozvoj a podrobnější rozčleňování probíhají ve směru od celku k jednotlivosti, je celý proces stabilnější a odolnější proti rušení než proces formování mozaiky ve směru od jednotlivosti k celku.

[Hmat](#)

Pojďte se podívat na náš život. Jak se formuje obraz světa každého z nás? Když přicházíme na svět, je obraz světa v naší psychice v jakémsi počátečním stádiu. Pokud se někdo narodí s poškozeným systémem smyslových orgánů a je od narození slepý, hluchý, nemůže se jeho osobnost formovat, protože psychika nedostává žádné informace. Vnímání a chápání světa neexistují a v podstatě tak vznikne lidský organismus s informačně-algoritmickým zabezpečením na úrovni někde mezi světem rostlin a živočichů. Tak tomu bylo po celá staletí, dokud ve 20. století nebyly vyvinuty metodiky pedagogické socializace takových dětí, kdy díky tomu, že se povedlo obejít neexistující kanály vnímání světa, se prostřednictvím hmatu přece jenom povedlo dobrat se k lidské duši a nějakým způsobem zformovat vnímání a chápání světa.

[JÁ](#)

A když se dítě narodí s normálním, standardním souborem smyslů? Tak si pojd'te vzpomenout, jak jsme sami vyrůstali. Co je to vlastně uvědomění si svého JÁ? Čeho je to pochopení? Je to uvědomění si především svého hmotného těla. Obraz vnímání světa a obraz chápání světa se formuje prostřednictvím našeho JÁ. Ale vzhledem k všehomíru je naše JÁ nějaká velice, velice malinká částička, která působí a na kterou zpětně působí jiné stejné částičky všehomíra, které se dostanou do okruhu vnímání našich smyslových orgánů. Z toho vyplývá, že my všichni po dlouhou dobu žijeme tak, že formujeme své vnímání světa buď v kaleidoskopické, nebo mozaikové podobě, ale vždy JÁ-centricky, protože JÁ je ve vědomí většiny lidí především samotné tělo. Potom se na těle objevuje oblečení, u žen kosmetika, automobil, byt, dům a vše se rozšiřuje od vlastního milovaného JÁ dále až k hranicím všehomíra.

Pokud rozum narazí na hranice svého vnímání světa, tak to neznamena, že svět dále za těmito hranicemi neexistuje. Následuje proces doplňování toho, co se nachází ve vlastních hranicích vnímání světa cizími výmysly o tom, co se nachází za hranicemi vnímání světa. Tak potom vznikají takové nápady jako, že země je obrovská placka, která leží na zádech slonů, kteří zase stojí na krunýři obrovské želvy, a tak podobně... V podstatě se na základě takového vnímání světa kontinuálně po celá pokolení rozvíjela veškerá věda. Newton kdysi řekl, že to, že viděl dále než ostatní, bylo proto, že stál na zádech gigantů.

Dokonce i tehdy, když hovoříme o tom, že stojíme na zádech minulých generací, a proto vidíme poněkud dále než oni, tak se stejně díváme pouze z toho bodu, ve kterém se ve všehomíru právě nachází lidstvo. Otázka tkví v tom, zda ten obraz světa, který nám vykresluje

naše JÁ-centrické chápání světa, založené na JÁ-centrickém chápání a vnímání světa, je adekvátní.

[Bůh RA](#)

Epocha před 19. stoletím, zčásti zasahující do 19. století, byla charakteristická tím, že ve vědě panovaly svobodné názory. To, čemu se dnes říká mainstream, neexistovalo, a proto byly tehdy ve srovnání s dneškem názory na svět vyjadřovány mnohem svobodněji. Vzdělávací systémy také nebyly tak všeobecně rozšířené, takže se určité množství lidí věnovalo sebevzdělávání intenzivněji než dnes. Na základě oblastí jejich zájmů se i vydávaly knihy.

Jedna z takových knih — „Kniha pro první čtení“ od Vodovozova — pojednává o vnímání a chápání světa starověkých Egyptanů. Podle jejich názoru, jak píše Vodovozov, bůh Ra představoval čtyřjedinou bytost. Jednotlivé jeho projevy by bylo možné současným jazykem nazvat:

hmota – to, co existuje,

duch – to co proniká hmotou a dokáže jí vdechnout pohyb a vědomí,

prostor – který vyplňuje hmota a duch, a

čas – ve kterém se hmota a duch nějakým způsobem mění.

Když se obrátíme k moderní fyzice, tak je prostorově časové kontinuum zaplněno hmotou v různých skupenstvích. Pokud provedeme analýzu těchto skupenství, tak se hmota dělí do dvou kategorií:

— fyzická pole, a

— různé druhy elementárních částic, které v závislosti na svých vzájemných vazbách představují samostatné částice, plazmu nebo látku v tvrdém, kapalném nebo plynném stavu.

Scientologové tvrdí, že prý Hubbard udělal obrovský vědecký objev. Vytvořil systém chápání světa na základě kategorií:

MEST — hmota, energie, prostor, čas, — ve kterém pobývá člověk označený písmenem théta. Systém jako celek se nazývá THÉTA-MEST. Ve všem, co představuje MEST podle prvních písmen anglických slov — matter, energy, space, time (hmota, energie, prostor, čas) — můžeme opět identifikovat staroegyptského boha Re.

A théta? Théta byla odedávna v různých ezoterických tradicích symbolem lidské duše, protože to písmeno tvoří takový ovál přeškrtnutý vlnkou, takže bylo v mnohých ezoterických tradicích symbolem duše a jeho horní polovina označovala nevtělenou fázi existence duše, tj. stav kdy duše žije, ale nemá tělo a dolní polovina označovala vtělenou fázi existence duše. Takže théta byla vlastně takovým symbolem cyklu převtělování duše.

Auditorium: Jako jing a jang?

M.V.: Ano, něco na způsob jing jang, až na to, že symbol jing jang je kulatý a théta je svisle postavený ovál, obsahuje však také vlnku.

Auditorium: V ruské azbuce se tomu písmenu říkalo fita.

M.V.: Ano, v ruské azbuce se tomu písmenu říkalo fita, ale potom zmizelo. Odstranili ho jako nepotřebné.

Auditorium: Po revoluci, nebo ještě před ní?

M.V.: Mluvílo se o tom už před revolucí, ale bylo odstraněno až po ní společně s písmenem ve tvaru přeškrtnutého měkkého znaku a tvrdým znakem.

Auditorium: Prozatímní vládou?

M.V.: Není podstatné, zda to byla prozatímní vláda nebo ne, podstatným je, proč to udělali, jaké měli důvody. Pokud budeme přece jen vycházet z toho, že ruský jazyk je především fonetické písmo, tak pokud existovala písmenka, tak podle všeho označovala různé zvuky.

[Jazyk a obrazy](#)

Stejně jako v arabském jazyce existuje několik zvuků, které našemu netrénovanému sluchu znějí jako něco mezi „h“ a „ch“. Pro ně jsou ty rozdíly ovšem zcela patrné. My je rozlišit nedokážeme. Náš jazyk se v průběhu času stal foneticky chudším. Více méně stejně znějící zvuky se spojily a písmena, která je označovala, se stala v moderním jazyce nadbytečnými.

Auditorium: To znamená, že se takto ztratily i některé obrazy?

M.V.: Samozřejmě, že se ztratily obrazy. Kromě toho existuje i druhá strana té věci, jazyk jako prostředek předávání informací je artikulovanou řečí. Pokud jej budeme vnímat jako nástroj pro předávání informací, tak je maximálně neefektivní.

Vždyť mi tu sedíme a debatujeme o různých věcech již čtvrtý den — každý den dvě hodiny. To o čem debatujeme, stojí před mým vnitřním zrakem — to, co již bylo řečeno a to, co ještě řečeno nebylo, může být předáno jako celek během jediného okamžiku.

[Hlavní funkce jazyka](#)

Hlavní funkce jazyka vůbec nespočívá v předávání těch nebo jiných významů jedním člověkem tomu druhému. **Hlavní funkcí jazyka je bezprostřední řízení běhu procesů ve všemohúru, ve společnosti**. Protože když o něčem hovoříme, tak vytváříme vlnění/kmitání, které se šíří do okolního světa. Okolní svět je také kmitavá soustava. Něco může i rezonovat. Pokud dochází k rezonanci, vede to ke změně stavu, a to i k nevratnému. V případě, že existuje kaskáda antén (a přijímačů-vysílačů), tak vyslání nějaké posloupnosti harmonických frekvencí, může spustit tuto kaskádu antén, a někde se něco stane. Pokud dokážeme předpovědět, co a jak se stane, tak se dostaneme za hranice omezení Tjútčeva: „*Není nám dáno předpovědět, jak naše slovo dokáže odpovědět.*“ (tj. co naše slovo způsobí)

Rozdíl mezi ústní řečí a vnitřním monologem spočívá pouze v tom, že
— ústní řeč zasahuje mechanický, vibroakustický, materiální svět bezprostředně a
— vnitřní monolog protéká jinými fyzikálními nosiči, kterými jsou pole lidského biopole fungující v jiném frekvenčním rozsahu. Tato pole na všechno působí prostřednictvím jemnějších úrovní organizace hmoty a nějakých kaskád antén.

Kromě toho se lidský organismus, jeho systém polí, jak jsem říkal minule, může nacházet ve dvou stavech:

— některá pole mohou být uzavřena sama do sebe,
— a mohou existovat stavy, kdy jsou pole napojena na analogická pole jiných objektů. Pokud jsou ta pole napojena na jiné objekty, tak když odešleme nějakou posloupnost harmonických frekvencí těmito polí, bezprostředně ty objekty ovlivňujeme. Co se tam potom děje a jakým způsobem, je otevřená otázka. Nicméně fyzika je taková, že to jinak fungovat nemůže.

Pokud jsou pole uzavřena sama do sebe a prohánějí se nám tam nějaké myšlenky, energie, které tak vlastně nadbytečně plní kapacitu přenosové schopnosti našeho organismu, můžeme

si přivodit nějakou mrtvici nebo infarkt, urychlený rozvoj onkologického onemocnění a mnoho dalších nepříjemností. Ale to všechno jsou jiná témata.

Vypadá to tedy tak, že se od dávných dob systém limitních zobecnění a prvotních rozdílů, kterými se opisuje všehomír, nezměnil, a je vyjadřován právě těmito čtyřmi komponentami, kterými jsou prostor a čas, chápané jako schránka všehomíra, který je sám o sobě tvořen hmotou a duchem. Duch proniká hmotou, uvádí ji do pohybu a dává smysl bytí. To znamená, že od dob starověkého Egypta vnímání světa žádným způsobem nepokročilo.

Proč tento systém nemůžeme považovat za vyhovující? Protože realita je taková, že duch ukrývá dvě takové kategorie:

— jako je informace, tj. význam

— a algoritmy a kódy. Systém kódování informací! Protože informace a významy bez systému kódování v reálném světě neexistují. Technosféra poskytuje mnoho takových příkladů. Technosféra je však také část objektivní reality, ve které se realizují ty samé objektivní zákonitosti, které se realizují v životě jakéhokoliv prvku ve všehomíru.

Vezměme si například nějaké zobrazení — scénérii za oknem. Pozveme umělce s jeho malířským stojanem a paletou barev a on nám na plátně tu scénérii namaluje. Vezmeme filmovou kameru, postavíme ji na stativ, zmáčkneme knoflík. Provedeme celý cyklus zpracování filmové pásky a tisku a na konci získáme stejnou scénérii. Vezmeme digitální fotoaparát a díky posloupnosti elektrických impulsů prostřednictvím techniky získáme další zobrazení té samé scénérie.

Obraz je pořád stejný — ten přírodní, ten na plátně malíře, na pásce nebo na nějakém zobrazovacím aparátu, se kterým pracuje digitální fotoaparát. A čím se tedy liší?

Liší se různými materiálními nosiči. Kromě toho mohou být na různých materiálních nosičích také různé systémy kódování informací, protože ten samý obraz může být jako počítačový soubor zobrazen v různém počtu formátů, které jsou v dnešní době dostupné a v těch, které mohou být vymyšleny a použity v budoucnosti. To znamená, že samo o sobě zůstává zobrazení té scénérie neměnné nezávisle na tom, na jakých materiálních nosičích a v jakých systémech kódování je zastoupeno.

Na druhé straně jedny a ty samé kódovací systémy, například formát jpg mohou být schránkou pro různé obrazy. V počítači každého z nás je knihovna fotek, mezi kterými jsou scénérie, vlastní portréty, fotografie přátel, příbuzných, a různé jiné fotografie. Všechny jsou uloženy ve stejném formátu.

[Trojjednota](#)

To nás přivádí na myšlenku o tom, že je možná existence jiného systému té nejobecnější generalizace nebo prvotních rozdílů, kterými můžeme charakterizovat všehomír. Tento systém a terminologie současné vědy může být nazván jako *trojjednota* — *hmota, informace a míra*.

Matérie je to, z čeho se skládá všehomír, to, co se v něm přetváří.

Informace jsou obrazy, významy, které jsou sami o sobě neměnné a nezávislé na materiálních nosičích.

Míra – to je mezní zobecnění, které ve vztahu ke hmotě představuje matici jejích možných stavů a možných přechodů z jednoho jejího ustáleného stavu do jiných. Ve vztahu k informacím je míra systémem kódování informací a všech možných algoritmů přetváření informací.

Celkově tento systém mezních zobecnění nebo prvotních rozdílů umožňuje popsat stejný všehomír, který popisuje také JÁ-centrický čtyřjediný systém: jednoty *prostoru*, *času*, *hmoty* a *ducha*. Pouze se díky němu otevřou nové hrany reality a ukážou se některé nedostatky dřívějšího systému.

[Míra](#)

Svatý Augustin se jednou vyjádřil ve smyslu, že pokud se ho neptají, co je to čas, tak je mu vše pochopitelné, ale jakmile se ho zeptají, tak to pochopení věci, její jasné vnímání někam vyprchá. Úplně stejné je to s prostorem, přičemž si uvědomte, že současné fyzikální modely jsou takové, že v některých z nich je rozměr prostoru na úrovni makro jiný než na úrovni mikro.

— tj. na úrovni makro je to trojrozměrný svět

— a na úrovni mikro je to v jednom z modelů jedenácti-rozměrový svět.

Pokud se však jedná o jeden a tentýž prostor, tak proč je na úrovni makro trojrozměrný a na úrovni mikro jedenácti-rozměrný?

Když se podíváme, jak to vypadá v oblasti měření, tak ohledně matérie je všechno jasné: *kilogramy*, *moly*, *elektronvolty*, protože fyzika přiznává ekvivalentnost hmoty a energie. A jak je to s prostorem? A jak je to s časem? V metrologickém institutu měř a vah jsou dva etalony:

— jedno měřidlo je etalonem času,

— druhé měřidlo je etalonem prostoru, etalonem délky.

Každé měřidlo vyzařuje monochromatické světlo určité frekvence. V poměru k metru je určitý počet vlnových délek tohoto měřidla – metr. Ve vztahu k sekundě je určitý počet celých period kmitání vyzařovaných druhým měřičem – sekunda.

Vyvstává otázka, proč a nač bychom měli provozovat jako etalony dvě měřidla? Vždyť v podstatě nic nebrání tomu, aby se jedno vypnulo a šetřila se tak energie. Nedělat si zbytečnou hlavu s jeho konstrukcí, obnovou a na základě vlnové délky vyzařované druhým měřidlem určit délku metru i dobu trvání jedné sekundy. Zřejmě zde zapracovala psychologická setrvačnost: míra prostoru je metr a míra času sekunda, takže by měly být odděleny.

Pojďme ale dále. Mírou množství hmoty je kilogram. Existuje etalon kilogramu.

Proč byla vlastně napřed etalonovým metrem tyč ze slitiny platiny a iridia, potom něco dalšího a teď počet vlnových délek?!

Ukažte nám metr jako etalon měření prostoru udělaný z prostoru!

Ukažte nám sekundu jako etalon měření času udělanou z času!

Pokud se s těmito návrhy obrátíte k fyzikům, tak si budou myslet, že si děláte srandu a pokud na tom budete trvat, tak buď bude následovat hysterický záchvat s tím, že „*vůbec neznáte fyziku a žijete v extrémní nevědomosti*“. Nebo snad dokonce povolají psychiatry. Nicméně podobné otázky jsou zákonité. V systému mezních zobecnění „*hmota, duch, prostor, čas*“ na ně však neexistuje odpověď.

V systému trojjednoty — matérie, informace a míra — odpověď na tyto otázky existuje, protože prostor i čas jsou v tomto případě produktem matérie v souladu s matricí její existence. Zde tedy nic nebrání prostoru být na úrovni makro trojrozměrným a na úrovni mikro jedenácti-rozměrným nebo třeba x-měrným.

Pokud je tedy prostor a čas produktem hmoty, je pochopitelné, že žádné etalony prostoru udělané z prostoru a žádné etalony času udělané z času existovat nemohou. Ale souměřitelnost různých fragmentů materiálního všehomíra vyžaduje zavedení etalonu prostorové souměřitelnosti, kterým opravdu může být metr nebo něco jiného. Protože se však bavíme o souměřitelnosti materiálních objektů, tak etalon musí být pochopitelně také materiálním a protože se bavíme o souměřitelnosti, tak to, co vybereme jako etalon, je subjektivní a otázka spočívá pouze v tom, nakolik je výběr etalonu subjektivně vhodný.

Vypovídá o tom scéna z kresleného filmu o 38 papoušcích, kdy si hroznýš dělá starosti s tím, jak je vlastně dlouhý? Papoušek ho změří svou délkou a prohlásí, že je dlouhý 38 papoušků a jedno malé křídlo. Potom to celé zopakuje kočkodan a hroznýš si z toho udělá závěr, že „v papoušcích je daleko delší“. Pokud by však neexistovalo subjektivní rozhodnutí papouška, tak by hroznýš zůstal nezměřeným a tvořil by jakousi jednotkovou délku samotného hroznýše, která by mu sloužila jako etalon ve vztahu k němu samotnému.

Přibližně stejné je to s časem, protože celá historie měření času je otázkou souvztažnosti běhu procesu v materiálním světě s nějakým etalonovým procesem. Co může být tím etalonovým procesem?

Takových procesů může historie předložit nespočet.

— Etalonové písečné hodiny.

— Klepsydra – vodní hodiny, kde místo písku kape voda, také můžou sloužit jako etalon.

— Nelíbí se vám subjektivita takových hodin? Tak prosím, můžeme vzít astronomický etalon, který může být poměřován dokonce dvěma způsoby: 24 hodinový rytmus otáčení Zeměkoule a roční cyklus pohybu planety po její orbitě.

Řada kultur je etalonem historického času — je to výměna dynastií. Teď technika došla tak daleko, že se rozhodli, že když elektron při přechodu z jedné své oběžné dráhy na druhou díky svému kmitání vydává záření, tak učiní z vlnové délky tohoto záření etalon a z druhého měřiče, z jím vyzařované vlnové délky, udělají etalon sekundy. Tady do sebe všechno zapadá a přitom se odhalují ty možnosti, které byly chápání světa uzavřeny na základě souboru čtyř komponent. Protože, když se mluví o tom, že duch prostupuje přírodou a uvádí ji do pohybu, hmotu do pohybu, tak to svědčí o tom, že silová pole musí být v určité součinnosti s hmotou v jiných formách jejího stavu.

Když se mluví o tom, že duch v sobě nese významy, tak to znamená, že existují nějaké informace a existují nějaké procesy jejich zpracování, existují kódovací systémy. Odedávna existuje takový trend, kterému se říká numerologie, podle kterého je celý život podřízen číslům. Ano, opravdu je takto podřízen — v Mendělejevově periodické soustavě prvků je tato podřízenost jasně vyjádřena. Z pohledu vnímání světa trojjednoty matérie, informace a míry je to však zvláštní případ toho, že míra se opravdu projevuje v životě, ve všehomíru jako celku i v jakémkoliv jeho fragmentu.

Pokud se pokusíme popsat procesy v kategoriích „hmota, prostor, čas, duch“, tak všechno, co se týká informačně-algoritmických procesů, se určitým způsobem ukrývá v duchu. Tuto neurčitost každý badatel odhaluje ve svých slovech a další badatel potom ve svých. Proto to v oblasti humanitárních disciplín, které se snaží popsat člověka v jiných aspektech než těch Platónových, který vymezil člověka jako tvora dvounohého, neopeřeného a se širokými nehty vypadá tak, že nejsou schopné se domluvit, neboť zde existuje subjektivismus. Pokud se určitý subjektivismus více méně rozšíří a začne být všeobecně přijímán, tak ano, potom jeho přívrženci mohou pochopit jeden druhého.

Příkladem mohou být všichni přívrženci Gumiljovovy „pasionární teorie etnogeneze“. Když se podíváme na samotnou „teorii pasionárnosti“, tak je termín „pasionárnost“ v porovnání s teoriemi přírodních věd metrologicky nekonzistentním. A pokud analyzujeme, co Gumiljov chápe pod termínem „etnikum“, tak v jednom případě mu k prohlášení:

— „Toto je etnikum“ stačí jedno jediné tvrzení: „My jsme jiní než ti ostatní“

— a v jiných případech pak proto, aby charakterizoval etnikum, požaduje existenci velkého počtu příznaků, včetně charakteristiky krajiny, protože v souladu s jeho teorií, je etnogeneze procesem jdoucím mimo sociální oblast, podmíněným přírodou, kde k té etnogenezi dochází, tj. charakteristikou krajiny.

Ano, je možné říci, že Gumiljov jako první poukázal ve vědě na to, že etnogeneze je procesem, kde hrají roli i faktory mimo sociální oblast. Ale tvrdit, že Gumiljov uspokojivě popsal etnogenezi, její dynamiku a souvislosti mezi příčinnou a následkem hrajícími roli v etnogenezi, že to všechno uspokojivě popsal, tvrdit prostě není možné kvůli tomu, že „teorie pasionárnosti“ vznikla na základě koncepce souboru čtyř komponent mezního zobecnění a vyjadřuje jakousi její takzvanou duchovnost.

S tím souvisí i Ključevského aforismus: „Zákonitost historických jevů je nepřímou úměrná jejich duchovnosti“. Pokud se používá matematický termín „nepřímou úměrný“, tak opět vyvstává otázka o měřitelnosti. V čem by se měla měřit duchovnost? V JÁ-centrickém vnímání a chápání světa na základě souboru čtyř komponent – hmota, duch, prostor a čas, na to odpověď neexistuje.

Pokud budeme zase mluvit o rozvoji vědy, tak to dělení materie na hmotu a ducha také vyplývá z našeho JÁ-centrismu, protože k dělení na hmotu a ducha došlo na základě vnímání světa člověkem. To, co je viditelné a hmatatelné, je hmota. To, co není viditelné a není hmatatelné, ale přesto existuje a tato existence se projevuje i možností to viditelné i hmatatelné ovlivnit, je duch.

V historii všech národů, všech kultur existovali lidé, kteří v důsledku různých příčin disponovali širší mírou vnímání než ostatní lidé. V řadě případů byli schopni vidět pole, slyšet mimo rozsah normálního lidského vnímání. Pokud by jejich vnímání světa bylo normou, tak by musel existovat jiný systém mezních zobecnění také vycházejících z JÁ-centrismu spojeného s lidským organismem a jeho systémem smyslových orgánů.

Dále se vyjasňuje taková věc, že alternativa k JÁ-centristickému souboru je také odedávna známa, protože v řadě kabalistických textů se přímo mluví o tom, že svět je trojjednota matérie, informace a míry. Jsou však nazývány jazykem příslušné epochy. Pod těmi termíny, pokud budeme hovořit o charakteristikách toho, co je tam pojmenováno, je možné identifikovat to, co se v dnešní vědecké terminologii nazývá matérií, informací a mírou.

V koránu se 25. súra nazývá Rozlišení. Je tam věta: „Bůh stvořil všechny věci a dal jim podobu v souladu s mírou“. V jiných variantách překladu se mluví o tom, že všechno existuje v souladu s božím předurčením, a podoba všeho vyplývá z předurčení. Pokud budeme interpretovat tyto informace z koránu v terminologii současné vědy, tak opět přicházíme k trojjednotě matérie, informace a míry.

Proto vzniká otázka: máme tu dva odedávna existující systémy mezních zobecnění, ovšem kultovním se stal pouze jeden z nich, na základě kterého se rozvíjí obecně dostupná věda a buduje vzdělávací systém. Jak již bylo předvedeno, tak tento systém vykazuje určité vady, díky kterým není možné popsat některé jevy existující ve světě, zatímco druhý systém tyto vady nemá.

Proč je tedy jeden kultovním a druhý tajným nebo nevyužitým? Odpověď na tuto otázku má dva aspekty. Pokud byste využívali dokonalejší systém chápání světa, tak v určitých situacích budete mít výhodu nad těmi, kteří používají primitivnější systém. A v těch případech, kdy jejich prognostika bude chybná, budete schopni aplikovat svou životaschopnou předpověď. Nakonec to povede ke vzniku systému, ve kterém jsou závislími ti, kdo využívají primitivnější systém, na těch, kteří si osvojili ten dokonalejší. To je jedna strana věci.

Druhá strana věci spočívá v tom, že systém trojjednoty matérie, informace a míry sám o sobě automaticky nevyplývá z JÁ-centrickeho vnímání, pevně navázaného na organismus člověka. Tento systém může vzniknout buď jako produkt intelektuální lidské činnosti, nebo jako něco, co je člověku nabízeno zvnějšku a s čím by se po jisté době přemýšlení mohl identifikovat nebo to odmítnout.

[Co judaismus tají](#)

Ještě jedno z témat odhalených koránem spočívá v tom, že tvůrci historického reálného judaismu utajili část vědomostí, které byly dány Mojžíšovi k osvětě všech lidí. Ten problém utajení těsně souvisí s tou věcí, že pokud máme výhodu, tak jsou na nás všichni ostatní závislí. V takovém případě máme možnost jimi manipulovat a realizovat to, co v marxismu dostalo název „vykořisťování člověka člověkem“. I když je zde obsažen výraz „člověka člověkem“, tak je potřeba brát ho v uvozovkách, protože **pro Člověka nemůže být druhý člověk objektem vykořisťování**. Vykořisťováním se rozumí cílevědomé budování systému, kdy jedni pracují, ale z produktů jejich práce se v převážné většině těší jiní, a oni sami z plodů své práce dostávají pouze to, co po takovém přerozdělení zbyde.

Přibližně tak jako je tomu v turboreaktivním leteckém motoru: kompresor je potřebný, protože vhání vzduch do turbíny, ale kompresor spotřebovává energii, kterou vyrábí turbína. Tady funguje přibližně to samé, co z pohledu vývojářů leteckých motorů. Bylo by žádoucí snížit podíl energie spotřebovávaný kompresorem, aby účinnost turbíny byla vyšší.

Z pohledu budování davově-elitárních systémů je stejně tak ideální ten systém, kde vykořisťování spotřebovávají minimum. To znamená, že výkon podávají maximální a jejich spotřeba je minimální. A „elita“ má, jako každá správná „elita“, všechno pod palcem a žije pro svou zábavu. Pracovního procesu se neúčastní buď vůbec, nebo se maximálně angažuje v nějakých prestižních nebo preferenčních oblastech činností, které jí zajišťují dostatek volného času a vysokou bezpečnostní úroveň.

Takže je to tak, že vnímání světa založené na čtyřech komponentách se vytváří sám o sobě na základě přirozeného rozvoje lidského organismu, na základě informací, které mu poskytují lidské smysly. Bohužel se v konečném důsledku ukazuje, že není plnohodnotným a svou strukturou se soudě podle všeho podobá tomu vnímání světa, které je založené i v psychice některých vysoce vyvinutých živočichů.

Pokud si vezmeme religiózní chápání světa, tak v abrahámovských náboženstvích, v jejich původních verzích, je posláním člověka být zástupcem božím na Zemi. V etapě rozvoje lidské osobnosti, kdy dítě přechází od toho, čemu se v dospělém stavu říká démonický typ struktury psychiky k lidskému typu struktury psychiky, kdy začíná přemýšlet o objektivitě dobra a zla, o tom, aby jeho omezené možnosti byly vždy v souladu s životem, s neomezeným všehomírem, musí tak nebo jinak narazit na náboženskou problematiku. A právě přibližně v této době by měl člověk na základě svých intelektuálních snah přejít od JÁ-centrického chápání světa k chápání světa vycházejícího od boha, které bylo lidstvu ve zjeveních nejednou předáváno, a které se zakládá na mezních zobecněních, nebo prvotních rozdílech trojjednoty matérie, informace a míry.

Pokud se blíže podíváme na takové vnímání světa, tak uvidíme, že se rozvíjí směrem od celku k jednotlivosti. Protože existuje život a život představuje Boha a jím vytvořený všehomír. Tento všehomír je trojjednotou hmoty, informace a míry v jejich různých podobách, se kterými se lidé setkávají na různých úrovních organizace všehomíru. Systém mezních rozdílů je stejný pro popsání makrosvěta stejně jako mikrosvěta, procesů ve společnosti i technických procesů. Takovým způsobem se vytváří mozaikový obraz chápání světa a mozaikové vnímání světa. Tento mozaikový obraz je ve svých obecných črtách stejný pro všechny a rozdíly související s různými osudy lidí, s rozdíly v jejich profesní činnosti vedou k tomu, že některé prvky tohoto obrazu jsou u jedněch propracovány podrobněji a u druhých méně podrobně. Vzájemné pochopení a součinnost mezi nimi je však možná. V tomto obraze světa je vždy možné propracovat nějaké detaily, které dělí oblasti kompetence každého z nich a získat vzájemné pochopení v toku objemnějších procesů.

V podmínkách JÁ-centrismu, kde se díky zvláštnostem systému mezních zobecnění zdaleka ne vždy mohou odborníci z různých oblastí mezi sebou domluvit, neboť mnohé otázky metrologického zajištění činnosti nemohou být v podstatě vyřešeny, neboť v pojmu duch je ukryto příliš mnoho toho, co není jednoznačně definovatelné v aspektu metrologické způsobilosti.

Proto, pokud chceme mluvit o skutečném Člověku, tak kromě existence lidského typu struktury psychiky, stabilního, nevratného lidského typu struktury psychiky, který zůstane neměnný za všech životních okolností ve stavu bdělém i ve spánku, se musí ještě uskutečnit jeho přechod od JÁ-centrického systému chápání světa, od JÁ-centrického vnímání světa k mozaikovému chápání světa na základě trojjednoty hmoty, informace a míry. V takovém případě člověk může řešit mnohé životní problémy a realizovat své poslání zástupce božího na Zemi.

To otevírá ještě jedno téma, protože minule zde bylo řečeno, že obnova lidského pokolení po dobu veškeré historie, kterou si pamatujeme, byla podřízena obecným biosférickým zákonitostem, podle kterých porodnost vždy převyšuje kapacitu ekologického útočiště, načež ti přebyteční zahynou buď v důsledku vnitrodruhové konkurence nebo vlivem přírodních faktorů, nebo jiných biologických druhů, protože v biosféře je vše spojeno potravním řetězcem, tj. všichni se navzájem pojídají. Odtud plynou války a zločinnost jako nevykořitelné faktory života společnosti, ve kterém se lidský typ struktury psychiky nestal normou, které by se všichni měli snažit dosáhnout na začátku mladosti, pokud mladost definujeme tím okamžikem, kdy nebylo ještě formování struktury organismu a psychiky osobnosti dokončeno, ale pohlavní pud se již aktivoval.

A pokud máte lidský typ struktury psychiky a žijete v kultuře, ve které je pro všechny dospělé normou, kterou všichni dosahují ve svém osobnostním rozvoji na začátku mladosti, tak potom co? Potom to vypadá tak, že člověk, který dosáhnul lidského typu struktury psychiky je emocionálně soběstačný za všech životních okolností. A to navozuje otázku o místě a roli emocí v psychice člověka. Pojďte se na to podívat.

[Emoce](#)

Člověk řeší nějaké řídicí úkoly. Jeho vědomí disponuje ve svém obvyklém každodenním stavu neměnnou celkem omezenou operační rychlostí — patnáct bitů za sekundu, sedm-devět objektů souběžně. A svět je popsán daleko větším množstvím parametrů než sedmi – devíti. V těch řídicích procesech, kterých se člověk účastní, se ty parametry také nějak mění. Tak kam a jak mizí všechny ty informace? Role emocí v psychice člověka umožňuje pochopit takováto inženýrská analogie. Představte si, že konstruujeme nějaký systém. Operátor by měl sedět za řídicím pultem a kontrolovat průběh nějakých procesů. Protože je ten operátor jen jeden a možnosti jeho vědomí jsou omezeny, tak můžeme zobrazovat na pultu na číselnících přístrojů nebo na displeji pouze omezené množství parametrů. Budou to tedy ty nejdůležitější parametry, které zobrazíme na těchto přístrojích nebo na rozhraní zobrazované displejem.

A co uděláme s těmi ostatními parametry? Pokud všechno probíhá normálně, tak je operátor nemusí znát, ale pokud dojde k nějaké chybě, tak budeme nuceni je zobrazit buď na doplňkových číselnicových přístrojích, nebo je přesměrovat na displej a získat pozornost operátora. Takže na pult přidáme kontrolku, které bude svítit zeleně, dokud je vše v pořádku. Pokud dojde někde k nějaké chybě, začne svítit červeně a může začít vydávat i zvukový signál, aby si jí operátor všimnul. Pokud kontrolka začne svítit červeně, tak se operátor obrátí k systému, vyvolá na displeji zobrazení těch parametrů, které způsobily, že se kontrolka rozsvítila červeně a začne plnit nějaké řídicí úkony, aby systém vrátil do režimu, kdy kontrolní parametry budou zobrazeny na displeji a kontrolka bude svítit zeleně.

Existuje ještě jedna varianta. Signální kontrolka se rozsvítí tak jasně, jako by to bylo svítidlo. Takže funkčně jsou emoce v psychice člověka analogem takové zelené kontrolky. Tj. pokud vše probíhá normálně, emoce by měly být dobré. Pokud však začnou emoce nebezpečně narůstat, znamená to, že dochází k nějakým energetickým poruchám a zelená kontrolka začíná místo funkce signalizátoru plnit funkci svítidla, to znamená, že všechno je špatně. A pokud někomu na duši padne mrak, nepocítuje žádné emoce, tak to znamená, že na nevědomé úrovni psychiky obdržel nějakou informaci, která mu říká, že něco není, jak má být.

Tato okolnost nás přivádí k otázce, co je vlastně tím nejdokonalejším emocionálně-smyslovým stavem? Pro člověka, který žije mimo náboženství a zastává ateistické pozice, je tato otázka bezpředmětná. Existuje takový vtip. Sedí Karabas-Barabas u krbu, kde právě dohořívá Buratino, v kastrůlku se vaří polívka ze želvy Tortilly, pudlík štěká uvázaný na řetězu za dveřmi, znásilněná Malvína leží v posteli a Karabas-Barabas to pohnutě komentuje: „To je prostě pohádka. O něčem takovém, je možné jenom snít“. Jeho emoce jsou pro něj kladné a smysl pozadí, které tyto emoce podnítilo – to je zlo.

Takže je zde opět problém, jak určit vzájemnou shodu smyslového významu a emocí ve vztahu k vymezení objektivního dobra a zla. V náboženském chápání světa je odpověď na tuto otázku jednoduchá. Je to vědomí, že Nejvyšší nikdy nechybuje, a že všechno, co se v životě děje, se děje tím nejlepším možným způsobem. Pokud budeme mluvit o společnosti, tak s výhradou, že se to nejlepší děje v rámci té morálky a etiky, která je lidem právě vlastní.

Toto vědomí musí přivést člověka do toho nejlepšího stavu jeho emocí, bez jakýchkoliv mezních výkyvů.

Hlavním cílem jakékoliv psychologické praxe je naučit se vyvolávat kladné emoce na pozadí vědomí, že Nejvyšší se nikdy nemýlí. Není příliš lehké toho dosáhnout, protože když má člověk JÁ-centrické vnímání světa, chápání světa, tak je zatížený řadou problémů a v mnoha případech i nepříjemností a emoce mohou být černé nebo dojde i na depresi, kdy chybí jakékoliv emoce. Vědomí toho, že Nejvyšší nechybuje, nicméně musí vyvolávat kladné emoce. Takový stav psychiky je možné zachytit na jakési zlomky sekundy nebo sekundy, náhodně, dokonce i v těžkých situacích. Poté, kdy ho dokážete zachytit poprvé, se můžete naučit udržovat ho po celou dobu i za interakce s životními situacemi a dokonce velice složitými, někdy i tragickými životními situacemi. Nicméně je potřeba se naučit toho dosáhnout. Pokud se vám podaří dostat se do tohoto stavu psychiky, tak zároveň dosáhnete i celé palety doprovodných jevů. Proč? Protože, když je člověk v takovém emocionálně-smyslovém stavu psychiky, jeho psychika správně zpracovává celý tok informací, se kterými se střetává.

Pokud psychika správně zpracovává informace, dělá méně chyb při jejich zpracovávání a v důsledku menší chybovosti je možné odstraňovat následky minulých chyb, a protože nedochází ke vzniku nových chyb, nepřináší to také žádné budoucí negativní následky. Proto se život v průběhu času stává kvalitnějším, tj. nedochází k nepředvídatelným nepříjemnostem a to, co by potenciálně mohlo vést k nepříjemnostem, nenabývá katastrofických rozměrů, jsou to pouze hrozby takových nepříjemností, těžkostí, které je člověk včas připraven překonat. Ukazuje se, že v řadě případů jsou pro překonání takových těžkostí, informace založeny v naší psychice již v dětství s předstihem desítek let, ale pouze ve správném emocionálně-smyslovém stavu je člověk schopný tyto informace využít. Pokud emocionálně-smyslový stav nefunguje správně, tak nedokážete včas reagovat a přijímat správná rozhodnutí. Například poté, kdy se dopustíte nějaké hrubé chyby, přijdete na to, že jste se jí mohli vyhnout.

Auditorium: Takže vy se domníváte, že pokud člověk něco podniká a má přitom kladné emoce, dobrou náladu, cítí, že mu ta činnost není nepříjemná, že ho to zajímá, je to ukazatelem toho, že dělá správnou věc?

M.V.: Ne to ještě neznamená, že dělá správnou věc, protože v tom vtipu Karabas-Barabas měl...

Auditorium: A jak to tedy máme chápat?

M.V.: Jak to chápat? Ta věta, že Nejvyšší se nemýlí, se kterou se musí pojit kladné emoce, to je ta ladička k nastavení psychiky organismu. Jak to funguje?

Naladění emocionálně smyslového stavu

Sundáte ze stěny kytaru, která na té stěně visela řekněme tři-čtyři měsíce, působila na ni různá vlhkost, měnily se ještě jiné faktory. Začnete hrát a kytara není v pořádku. Tisknete správné akordy a struny nevydávají tu melodii, kterou jste chtěli, ale nějakou kakofonii. Co musíte udělat? Musíte vzít kytaru a pořádně ji naladit. Potom teprve můžete zahrát tu melodii, kterou si přejete. Celý ten proces ladění kytary není možné nazvat hrou na kytaru. Nehrajete na ni. Je to proces ladění kytary, přípravy ke hře na ní, ale je nezbytný. S lidskou psychikou je to stejné. My si dovolíme probudit se a v té náladě, která nějak, z nějakých důvodů vznikla, se klidně začneme něčím zabývat. Realita je taková, že po probuzení bychom si měli zajistit

správnou funkci emocionálně-smyslového stavu. Teprve když ho naladíme, tak můžeme začít něco dělat. Pokud cítíme, zjišťujeme, že emocionálně-smyslový stav není v pořádku, musíme ho obnovit. Proto muslimská tradice předepisuje muslimům, aby se modlili pětkrát denně, protože sama o sobě je ta modlitba nástrojem, jak člověk může obnovit normální smyslový stav své psychiky, nemluvě už o tom, že i když to mnozí nevědí a nechápou, tak pohyb těla při muslimském modlitebním rituálu, je také způsobem, jak naladit organismus a uvést ho do správného stavu.

Auditorium: A ti co nejsou muslimové?

M.V.: Ti, kdo nejsou muslimové, musí tyto úkoly řešit nějakými jinými způsoby. Přičemž muslimové to mají vyřešené díky automaticky opakovanému rituálu s podmínkou, že se člověk neklání modlitebnímu koberečku, ale vstupuje modlitbou do kontaktu s Bohem.

Auditorium: A možná to od začátku byl záměr, když se v Koránu mluvilo o pěti modlitbách. Možná neměli na mysli to, v co se to dnes proměnilo.

M.V.: V podstatě je skutečnost taková, že reálný islám je hodně vzdálený tomu, co se lidem snažil předat Mohamed, ale to je jejich problém. Problémem celého lidstva je přechod ke kultuře, ve které se lidského typu struktury psychiky dosahuje v mládí, a všichni podle něj žijí celý další život.

[Mrak na duši](#)

Dále to funguje tak, že pokud jste v životě správně naladěni ladička je správná (Nejvyšší se nemýlí) a vyvolává ty správné emoce, tak pokud něco nebude v pořádku, vypluje to buď zcela jasně na úrovni vědomí, nebo to vyvolá nějaké emoce. Tj. na pozadí dobrých emocí najednou na duši padne mrak, jak se říká. Potom je tedy potřeba přerušit činnost a vrátit se do normálního emocionálně-smyslového stavu a zeptat se hlubin své vlastní psychiky, proč mi padl na duši mrak? Co to způsobilo, co mám dělat? Odpověď obvykle vyplyne. Pokud se tento okamžik vynechá, tak se následně ukáže, že ten mrak na duši byl projevem nějakých předpokladů, přičemž podtrhuji, že předpokladů vzniku nějakých nepříjemností, ke kterým dojde později. To znamená, že v tom okamžiku, kdy na duši padl mrak, bylo možné těmto nepříjemnostem zabránit. V řadě případů si jednoduše pomyslím: „Ať se to nestane“ nebo to zkusím nějak jinak.

Auditorium: Michail Viktoroviči, já bych chtěl upřesnit, zda jsem správně pochopil, co bylo řečeno o pětinasobných modlitbách muslimů, že částí modlitby je nejenom jakýsi vnitřní duchovní kontakt, pronášení nějakých slov v podobě informačního kódu, ale i fyzická cvičení – to klanění při modlitbě?

M.V.: Ano.

Auditorium: Je možné to porovnat s tím, že když hovoříme o začátku dne, je potřeba naladit nejenom svůj um, ale i tělo, třeba v podobě rozcvičky?

M.V.: Já nevím, zda v podobě rozcvičky nebo ne. Povšimněte si třeba kočky. Kočka se nachází v bdělém stavu přibližně 30-37 % dne. Po všechnu zbylou dobu kočka dříme. A co udělá taková kočka, když se probudí? Protahuje se. Protahuje si všechny svaly: dopředu, dozadu, na všechny strany jak se dá. Poté, kdy kočka skončí se svým protahováním, nemá v těle ani jeden sval přeželelý, neprotážený. Proč to dělá? V podstatě řádově třicet-čtyřicet

procent práce při přečerpávání krve v organismu člověka provádějí kosterní svaly. Pokud svalový tonus opadne, tak dokonce i pro trénované srdce to má stejný efekt jako akutní srdeční selhání. Proto je jedním z opravdových tajemství fyzické kultury tajemství řízení vlastního svalového napětí. Pokud se tedy probudíte a protáhnete se správně, tak je to lepší než jít do posilovny a provádět tam bez znalosti kdoví co. Když si člověk osvojí návyky řízení svalového napětí, tak to nezabere kdoví kolik času a energie jako posilovna a výsledky jsou lepší.

Kromě toho se ve většině případů nesprávně pohybujeme. Existuje jakýsi geneticky naprogramovaný půvab pohybu a kočka tento půvab nenarušuje. Podívejte se, jak kočka sedí s ohnutými zády a přitom o ní nikdo neřekne, že se hrbí, neboť je to fáze, určitá fáze pohybu. Porovnejte to s našimi současníky, s mládeží, mezi kterou lidi se správným držením těla prakticky neuvidíte. Následky toho jsou nabíledni, neboť v organismu je vše vzájemně provázáno.

Biopole orgánů

Každý orgán vylučuje nějaká svá biopole, ve kterých pak fungují ostatní orgány. Je to třeba jedna z variant cukrovky druhého typu, kdy ledviny poklesnou vzhledem ke své ideální anatomické poloze o centimetr, centimetr a půl až dva. Dá se to vyléčit za týden pomocí masáže a gymnastiky, které dokáží vrátit ledviny do jejich správného anatomického stavu. Proto působí každé narušení držení těla a posunutí orgánů vzhledem k jejich anatomicky ideální poloze vlivem rozšíření tělesného tuku mezi strukturami organismu... To všechno velice poškozuje zdraví. Je to škodlivé působení, které není léky odstranitelné. Dá se odstranit pouze cestou navrácení orgánů do jejich anatomicky ideální polohy, ale to je pouze část toho problému.

Druhá část problému je spojena s pohybem. Velice často dochází k tomu, že se někdo nesprávně pohne a v zádech mu praskne, zkusí zvednout těžké břemeno, někde si něco natáhne apod. Co se v takových případech děje? Pokud to řekneme v termínech nauky o pružnosti a pevnosti, tak v některých bodech organismu, svalového systému, ve vazivu, v kloubech napětí vlivem námahy překročila ta napětí, která jsou pro organismus mezní. Dále je známa taková věc, že člověk může zaujímat takové polohy, ve kterých je napětí všech svalů prakticky stejné. Takové polohy je možné nazvat napětově vyrovnanými. V takových polohách může lidský organismus zvládnout velmi vysokou mechanickou zátěž. Kromě jiného je člověk schopný přecházet, tj. plynule měnit jednu takovou napětově vyrovnanou polohu na jinou. Plynost pohybů, při které člověk přechází z jedné napětově vyrovnané polohy do jiných, se právě blíží tomu geneticky naprogramovanému půvabnému pohybu, který naše kultura tak potlačuje. Pokud se člověk naučí pohybovat jako jeden celek, přecházet z jedné napětově vyrovnané polohy do druhé, tak může přistoupit k lednici, přisednout, natáhnout ruce, zvednout ji a stoupnout si i s lednicí a přenášet ji.

Šesti-sedmileté dítě, které ovládá plynost napětově rovnoměrného pohybu, je schopné neutralizovat devadesátikilového rváče, přeplněného ambicemi hrát si na tvrdáka, pokud ten neovládá stejný plyný napětově vyrovnaný pohyb. Proč? Protože pokud ho chytí za prst nebo ucho, může ho dostat do takové polohy, kdy nějaký jeho sval nebo vazivo díky napětí překročí práh bolestivosti a je konec. Pokud se ve starých pověstech vypráví o tom, že bohatýr vzal někoho ze svých protivníků za nohy a mávnul s ním do strany, kde porazil řadu domů, mávnul s ním doleva, kde porazil další, tak je to z našeho pohledu hyperbola, to znamená přehánění. A z jiného úhlu pohledu je to prostě informace o tom, že bohatýr ovládal plyný napětový pohyb a jeho protivníci ne.

Kromě jiného je nám také známý třetí Newtonův zákon — proti každé akci vždy působí stejná reakce. V sedmdesátých letech jednou dávali film, filmový týdeník z řady „Úspěchy vědy a techniky“ nebo „Chci znát všechno“. Sbíjecí kladivo vyrobené v nějakém Kyjevském institutu čehosi, které bylo těžké dva a půl nebo tři kilogramy a jehož jedinou ocelovou částí bylo dláto, neboť zbytek byl vyroben z organického skla... Tak tato sbíječka porušovala třetí Newtonův zákon a ve výsledku svou účinností překonala tu standardizovanou hornickou sbíječku, se kterou dobývali uhlí, a která byla o moc těžší. Proč to tak fungovalo? Protože v mechanice, kromě dynamiky vzájemné srážky těl, mohou vznikat ještě jakési vlnové procesy. Pokud cvrknete prsty, tak to není jenom cvrknutí, začne se šířit i vlna a v určitých podmínkách s určitou zběhlostí může takové lusknutí vyvolat takovou údernou vlnu v organismu protivníka, jakou normálně vyvolá kontuze v důsledku výbuchu něčeho objemného v jeho blízkosti. Proto svět, ve kterém žijeme, tak trochu není takovým, jakým jsme si zvykli ho vnímat, existuje v něm mnoho neznámého.

Ale to jsme se dost vzdálili od tématu, že pokud je emocionálně soběstačný, tak se člověk na základě toho naladění, že Nejvyšší se nemýlí, stane nezávislým na mnoha věcech, včetně instinktem podmíněných požitků. A následně dochází i k přenastavení fyziologie organismu a člověk přechází do režimu, kdy děti přestávají být náhodným produktem sexuálně instinktivně podmíněných chtíčů. Pokud přijmeme mysl, že duše byla obdařena tělem proto, aby se člověk naučil milovat, tak milovat je možné pouze tehdy, kdy alespoň v určitých okamžicích dosahujeme lidského typu struktury psychiky. Potom nebude obnova pokolení probíhat pod vlivem instinktů jako když například v New Yorku bouchla transformační stanice, byla tma a za devět měsíců se zaplnily všechny porodnice. Děti se budou počínat, rodit, vyrůstat a vychovávat v lásce, a stanou se v biologickém pojetí individui, převyšujícími svými zdravotními a biologickými ukazateli absolutní většinu těch, kteří nyní žijí na planetě.

[Láska](#)

Existuje takové podobenství ze středověku. Nějaký čert, který uslyšel o lásce, která mu prý brání svádět lidi ke hříchu, se rozhodl, že se o tomto tématu poradí se svatým. Svatý mu dlouho něco vyprávěl. Čert to všechno pozorně vypočetl a udělal si závěr, že láska je lidský výmysl a reálně neexistuje, a proto může dále pokračovat ve svém svádění lidí ke hříchu, jako to dělal předtím. Ve světě prostě existují věci, které se formálně slovy nedají dokázat, nejsou slovně definovatelné, protože sice existují, ale pokaždé jsou vyjádřeny něčím neopakovatelně konkrétním. Láska je jednou z takovýchto věcí, které se formálně logicky nedají kodifikovat. Každý se musí naučit milovat život, ostatní lidi i sám sebe. Proto by člověk měl mít příslušné vědomosti a praktické znalosti, aby mohl lásku uvádět v život, aby dokázal projevovat lásku v praxi svým konkrétním konáním.

A to je v podstatě pro dnešek všechno.